

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 30. juna 2014. god.
Br.ref.:RK659/14

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI41/14

Podnosilac

Bajram Osmani

**Zahtev za ocenu ustavnosti presude Apelacionog suda Republike Kosovo,
AC. br. 4984/2012 od 29. novembra 2013. god.**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Bajram Osmani, sa prebivalištem u Dragašu (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Apelacionog suda Republike Kosova, AC. br. 4984/2012 od 29. novembra 2013. god. (u daljem tekstu: osporena odluka), koju je podnosilac zahteva primio 14. januara 2014. god.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar ovog zahteva je ocena ustavnosti presude Apelacionog suda, AC. br. 4984/2012 od 29. novembra 2013. god., u vezi sa tvrdnjom podnosioca zahteva o povredi prava garantovanih članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP.

Pravni osnov

4. Pravni osnov je: član 113.7 Ustava, član 20 i 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosova br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilo 56. Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosova (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 5. marta 2014. god., podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 1. aprila 2014. god., predsednik Suda je odlukom br. GJR. KI41/14, imenovao sudiju Kadri Kryeziu za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednik je odlukom br. KSH. KI41/14 imenovao članove Veća za razmatranje u sledećem sastavu: Robert Carolan (predsedavajući), Almiro Rodrigues i Ivan Čukalović.
7. Dana 11. aprila 2014. god., Sud je obavestio podnosioca zahteva, Apelacioni sud u Prištini i zainteresovanu stranku B. B., o registraciji zahteva.
8. Dana 19. maja 2014. god., Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

9. Dana 16. oktobra 2012. god., Opštinski sud u Dragašu, rešenjem P. br. 72/2012, odbio je u celosti tužbeni zahtev B. B., kojim navodi da ga je podnosilac zahteva ometao u posedu zajedničkog dvorišta (katastarska parcela br. 836, k. z. Leštane, na mestu zvanom Selo - Leštane - Selo), zbog činjenice da je podnosilac zahteva 29. avgusta 2012. god., postavio betonski stub i nakon toga sazidao terasu u visini od 5.50 metara i širini od 1.00 m, kako bi nastavio sa izgradnjom drugih struktura na njoj.
10. Dana 29. novembra 2011. god., Apelacioni sud je presudom Ac. br. 4984/2012, preinačio rešenje Opštinskog suda P. br. 72/2012 i utvrdio da je podnosilac zahteva izvršio čin smetanja poseda prema B. B. Podnosiocu zahteva je naloženo da u roku od 7 (sedam) dana vrati u predjašnje stanje pravo korišćenja i posedovanja zajedničkog dvorišta od dana prijema navedenog rešenja, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

11. Štaviše, Apelacioni sud opravdava svoje rešenje na sledeći način:

[...]

“Pravnu ocenu prvostepenog suda kao urednu i zakonitu ne usvaja Apelacioni Sud, zbog razloga da, napadnuto rešenje nije zahvaćeno bitnim povredama parničnog postupka iz čl. 182. st. 2., tač. b), g), j), k) i m) koje drugostepeni Sud ocenio i na koje pazi po službenoj dužnosti na osnovu čl. 184. ZPP-a.

“Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, koje se stavlja u sumnju žalbenim navodima, prvostepeni sud je pogrešno primenio materijalno pravo, na koje takodje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti na osnovu čl. 194. ZPP-a.

Drugostepeni sud je zauzeo ovaj stav zbog razloga što se smetanje poseda vrši na dva načina: uznemiravanjem i oduzimanjem poseda. Prilikom uznemiravanja tuženi je smetao tužioca u posedu stvari odnosno prava, ali stvar nije oduzeta odnosno nije lišen poseda. Iz ovoga proizilazi da bi dao zaštitu tužilačkoj strani radi smetanja poseda.

Iz spisa predmeta i od nespornih činjenica je utvrđeno da paničari imali su zajedničko dvorište, tako da su bili suvlasnici i po tom osnovu tužilac imao je pravo na sudsku zaštitu na osnovu čl. 108. Zakona o svojini i drugim stvarnim pravima. Odluku o troškovima postupka zasniva se na odredbama čl. 453 i 454. ZPP-a.

Iz gore navedenog je trebalo da se preinači napadnuto rešenje i tužbeni zahtev tužioca odbije kao neosnovan na osnovu čl. 195.1. pod tač. e) a u vezi čl. 209. st. 1. pod tač. c) ZPP-a”.

12. Dana 31. januara 2014. god., podnosilac zahteva je pred Kancelarijom državnog tužioca Republike Kosovo podneo zahtev za zaštitu zakonitosti na presudu Apelacionog suda kako bi se spor rešio od strane Vrhovnog suda Republike Kosova.
13. Dana 11. februara 2014. god., Kancelarija državnog tužioca podneskom KML. C. br. 14/14, obavestila je podnosioca zahteva da nisu ispunjeni uslovi za pokretanje zahteva za zaštitu zakonitosti.

Navodi podnosioca zahteva

14. Podnosilac zahteva tvrdi da osporena odluka AC. br. 4984/2012 od 29. novembra 2013. god., krši njegova prava garantovana članom 31. Ustava, kao i članom 6. EKLJP, jer je: *„Apelacioni sud Kosova bio dužan da u rešenju iznese dodatne razloge za preinačenje prvostepenog rešenja i da se osvrne na suštinsko pitanje - smetanje poseda, a ne da raspravlja o svojinskim odnosima (kada ističe „da su parničari imali zajedničko dvorište i tako su bili suvlasnici...“), pa je na osnovu ove činjenice tužiocu pružio sudsku zaštitu na osnovu čl. 108. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima i time izvršio povredu zagaranovanog prava na pravično i nepristrasno suđenje iz čl. 31. Ustava R. Kosova“.*
15. Podnosilac zahteva se takođe žali na obaveštenje KML. C. br. 14/14 državnog tužioca, kojim mu je odbijen zahtev za zaštitu zakonitosti bez posebnog razloga i

tom prilikom tvrdi da mu je državni tužilac uskratio pravo na korišćenje ovog pravnog sredstva da se njegova stvar razmotri od strane Vrhovnog suda Republike Kosovo.

Prihvatljivost zahteva

16. Kako bi bio u stanju da razmatra zahtev podnosioca zahteva, Sud prvo treba da ispita da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.
17. U ovom slučaju, Sud se poziva na pravilo 36 (1) c) Poslovníka, koje predviđa:
 - 36 (1) “Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve:
[...]
c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan.
 - 36 (2) Sud odbacuje zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:
[...]
b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava,
[...]
d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.
18. Sud primećuje da podnosilac zahteva uglavnom navodi povredu člana 31. Ustava i člana 6 EKLJP.
19. U tom smislu, član 31. Ustava [Pravo na Pravično i Nepristrano Suđenje] Ustava, propisuje:
 1. “Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih”.
20. Takođe, član 6 EKLJP, propisuje:

“Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom”.
21. Sud primećuje da osporena odluka sadrži široko i sveobuhvatno obrazloženje. U tom smislu, osporena odluka, kako tvrdi podnosilac zahteva, nije doneta uz bitnu povredu prava garantovanih Ustavom. Apelacioni sud, čija se odluka osporava, pružio je dovoljno razloga u pogledu činjenica slučaja i njihovog utvrđivanja, na koje pazi po službenoj dužnosti.
22. Nije dovoljno da podnosilac u svom zahtevu samo pominje članove ili odredbe Ustava kojima navodi povredu svojih prava. Navod u vezi sa povredom članova ili odredbi Ustava treba da bude argumentovan i obrazložen na takav način da podnet zahtev bude osnovan.
23. Dužnost Suda u vezi sa navodnim povredama ustavnih prava je da analizira i oceni da li su postupci, u njihovoj celini, bili pravični i u skladu sa zaštitom izričito

propisanu Ustavom. Dakle, Ustavni sud nije sud četvrtog stepena kada razmatra odluke donete od strane nižestepenih sudova. Uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (Vidi, *mutatis mutandis*, *Garcia Ruiz protiv Španije* [VV], br. 30544/96, stav 28., Evropski sud za ljudska prava [ESLJP] 1999-I).

24. Sud primećuje da su pred Apelacionom sudu podnosiocu zahteva pružene sve mogućnosti da iznese argumente, činjenice i dokaze protiv suprotne strane i prema tome, neodrživa je činjenica da je podnosiocu uskraćeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje.
25. U ovom slučaju, podnosilac zahteva nije izneo nijedan uverljiv argumenat koji bi pokazao da su mu povređena osnovna prava garantovana Ustavom (Vidi, *Vanek protiv Republike Slovačke*, odluka ESLJP o prihvatljivosti zahteva br. 53363/99, od 31. maja 2005. god.).
26. Štaviše, u ovom slučaju, Sud ne može da utvrdi da su relevantni postupci sprovedeni pred Apelacionim sudom na neki način bili nepravilni i proizvoljni (Vidi, *mutatis mutandis*, *Shub protiv Litvanije*, odluka ESLJP o neprihvatljivosti zahteva br. 17064/06, od 30. juna 2009. god.).
27. Kao rezime, Sud nalazi da zahtev podnosioca ne ispunjava uslove prihvatljivosti, obzirom da podnosilac zahteva nije dokazao da osporena odluka krši njegova prava garantovana Ustavom.
28. Dakle, u skladu sa pravilom 36 (2) b) i d) Poslovnika, Sud zaključuje da je zahtev očigledno neosnovan.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, u skladu sa pravilom 36 (2) b) i d), kao i pravilom 56 (2) Poslovnika, 19. maja 2014. god., jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- IV. Odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Dr Kadri Kryeziu

Predsednik Ustavnog suda

Prof. Dr. Enver Hasani